

(Време, 13.08.2009)

Непристојна понуда: Милион и по за Тијанића

Кад сам пре две недеље, у истој овој рубрици, а поводом серије интервјуа и изјава Ратка Кнежевића, инсајдера у многим мутним пословима, написао да ту нема ништа ново, ипак сам се, делимично, преварио.

Написао сам: "Шта је ту ново? Ништа, осим да сад удружени корисници општег хаоса и криминала, заштићени или имунитетом или неверодостојношћу српских потерница, воде међусобне ратове вероватно зато што је неко неком остао дужан. И шире краке балканске хоботнице не би ли једни усисали друге, претварајући све то у високу политику, док се народу све, одавно, згадило..."

А нова је, међутим, упорност с којом актери те приче устрајавају у додатним појашњењима сопствене невиности и туђе кривице.

Очекивано, Ратко Кнежевић је реаговао на текст Милоша Васића из прошлог броја "Времена" (види рубрику "Пошта", текст "Прежвакани Беба"), а помало неочекивано појавио се и писмени урадак Станка Суботића с претенциозним насловом "Отворено писмо", тако да се искази множе, а број реакција увећава.

Брзином муње, како и доликује директору телевизије, реаговао је Александар Тијанић, а судећи по реакцији, главне две Суботићеве мане јесу то што је био снајдер и што је њему, Тијанићу, нудио милион и по евра да преузме старање о ВАЦ-овим пословним интересима у Србији. Међутим, ове тезе о скромном пореклу и богатим понудама, увод су у кључно Тијанићево питање: Одакле ти, Цане, две милијарде долара и да ли си, како тврде медији и правосуђа више европских земаља, уплетен у ликвидације десетак људи?

У сиромашкој земљи сумњив је и онај ко има 20.000 евра, а камоли милијарде, но Суботић је становник Женева, Швајцарска, а тамо се сматра непристојним да се вири у туђ новчаник. Станко Суботић, ипак је момак из Уба, Србија, а ту има и неки бизнис, па

Цане, Цане, колико је сати

Пише: Драгољуб Жарковић
четвртак, 13 август 2009 12:00

судећи барем по писму, има и посебан интерес да се ствар рашчисти пред српским правосуђем које је за њим упутило потерницу, али је нико не ферма, као ни друга писанија наших надлежних органа.

Он би, тако тврди, дошао да се брани, али са слободе. Нема намеру да као његов земљак Драган Џајић, упознаје изнутра Централни затвор. А кад се "четворочлана банда", банда из угла Станка Суботића, суочила с овом његовом решеношћу да се одбрани пред судом, одлучила се да "започне нову кампању која има за циљ да докаже да сам криминалац и убица, па ће ваљда све што кажем звучати мање истинито. А да све још појачају, измисле како сам претио председнику Србије Борису Тадићу!"

У том сегменту приче уводе се и два нова лица: Срђан Шапер, у писму ословљен као "близак сарадник Бориса Тадића", и Веселин Симоновић, главни уредник "Блица", с оптужбом да су инструментализовали фрустрације Ратка Кнежевића и фељтонизовали их у поменутом дневном листу.

Пословање: Службено лице без службеног положаја

Овај случај ће се сигурно фељтонизовати и даље. Симоновић је већ најавио одговор Суботићу, а Кнежевић ми личи на оног ко би, што кажу деца, "проговорио на лакат", а и Шапер ће се, можда, након процене евентуалног *пи-ар бенефита*, умешати у ову балканску тучу.

Суботић тврди да он не може бити једини кривац за све што се у Србији догађало деведесетих. То је потпуно тачно: најмање из разлога што је њега неко најмио да буде зиц-президент илегалног државног предузећа у пословима где се нису само цигарете мериле на шлепере већ и профит из тог посла. Он мора да поседује озбиљан инстинкт самоодржања и висок квоцијент природне интелигенције, кад је преживео у послу који су главом платили и респективнији играчи од њега.

Вероватно му изгледа смешно што га сада, након петнаестак година испуњених страховима и мукотрпним поступцима легализације стечене имовине, гоне за нешто из 1996. године, што је тужилац окарактерисао као "злоупотреба службеног положаја", а сви знамо да је главна мистерија управо у томе – какав је био положај Цанета Суботића?

Суботић тврди да никад није био на неком службеном положају, али тешко ће било кога да убеди да није био службено лице у радном односу са Службом и службама, укључујући ту и политичку врхушку Србије и Црне Горе, јер неће бити да се тај посао масовног муљања цигаретама обављао без дозволе с врха и без плаћања цару царевог.

Био је у службеној милости, а и божјој изгледа, кад је преживео у послу највишег могућег ризика.

Бебећи рукопис: Две позадине смрти и најављене смрти

Но, да се вратимо "четворочланој банди" у саставу: Александар Никитовић, Александар Тијанић, Раде Булатовић и Драган Јочић. Све људи Војислава Коштунице. То нас уводи у најтужнији део ове приче и у том делу писма Станка Суботића има нешто од бебећег рукописа – препознатљивог по потреби да се стално истражује зашто је убијен Зоран Ђинђић.

Мана је једино у томе што ја нисам сигуран да су намере у том правцу у функцији истинољубивости и правде, већ се то питање увек потегне када је неки обрачун у питању.

Као што се у оном Бајагином хиту о старим друговима, жестоких момцима, све заврши "неком од наших песама" тако се и у овој перманентној афери око државних и парламентарних послова све заврши на гробу Зорана Ђинђића.

Тако и Суботић поентира своје писмо следећим исказом: "...Убеђен сам да ће убрзо у Србији да почне процес правим терористима, учесницима у убиству Зорана Ђинђића."

Наравно, то су, по Суботићу, чланови "четворочлане банде", а спреман је да све доказе за ту тврдњу достави надлежним органима.

Цане, Цане, колико је сати

Пише: Драгољуб Жарковић
четвртак, 13 август 2009 12:00

Чини ми се да је на исти начин, начин склон "жестоким момцима", инструментализована и слабо поткрепљена тврдња да Суботић намерава да убије Бориса Тадића.

Олако блаћење оваквом врстом оптужби може лако бити утемељено потребом актера да у целу причу око неких размирица у пословима – парама и политици – унесу вишак адреналина, исписујући две драматичне хронике. Једну о убиству и другу о најављеном убиству.

Ако се те две приче отклоне из целог случаја, била би то тек размирица између оних који би се срдечно измирили само кад би им се интереси поклопили.